

Svajonų
ROMANAI

Balzamas

SUSAN CARLISLE

Saugus uostas

9,79 Lt / 2013 kovas–balandis

Knygute.lt

Susan Carlisle
(Siuzana Karlail)

SAUGUS UOSTAS

Romanas

Versta iš Susan Carlisle, Heart Surgeon,
Hero...Husband?, 2012

© Susan Carlisle, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-661-0

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Širdies persodinimas? Mano vaikui tik dveji.

- Hana Kvin pažvelgė į gydytoją Skotą Makintairą, širdies ir krūtinės ląstos chirurgą, kuris sėdėjo priešais ją už stalo konferencijų salėje. Liūdnos šviesiai žalsvos akys žvelgė į ją su užuojauta.

Vien tai, kad ir vėl teko susitikti su Skotu, jai buvo nemažas smūgis, tačiau dar skaudžiau buvo išgirsti tokius jo žodžius. Jos sūneliui grėsė mirtis.

Kada ji pirmą kartą Vaikų ligoninėje išgirdo šią skaudžią žinią? Lyg to būtų maža, jos, motinos, laukė dar didesnis košmaras, nes apie tai jai pranešė geriausias Džordžijos valstijos sostinės Atlantos širdies chirurgas, vyras, kuris prieš daugelį metų ją buvo stipriai įskaudinęs.

Filmuose tokia akimirka vaizduojama kaip likimo smūgis, siaubinga ironija. Bet tai nebuvo filmas, tai – jos gyvenimas. Mažajam jos berniukui, kuris linksmai kikendavo, kai ji bučiuodavo jam į užausį, grėsė rimtas pavojus.

- Betgi jis sveiko. Mes reguliariai tikrinomės.

Kol kartą gydytoja iškvietė greitąją, kuria buvome atvežti šičia. – Hana užsidengė burną, kad sulaikytų iš jos besiveržiantį kūkčiojimą. Jos akys pritvinko ašarų, per kurias ji vos galėjo įžiūrėti Skotą... dabartinį Džeiko gydytoją. – Tu tikriausiai klysti.

Jis žvilgtelėjo į priešais jį sėdinčią Andrėją, kuri rūpinosi širdies operacijų koordinavimu, ir palinko virš stalo, norėdamas paimti Hanos ranką.

– Nereikia. – Ji atsisėdo tiesiai. Jis atitraukė savo ranką.

Tą vakarą, prieš aštuonerius metus, viskas prasidėjo tokiu pat nekaltu jo rankos prisilietimu. Ji nenorėjo, kad tai pasikartotų, nenorėjo ir vėl patirti to paties. Hana privalo likti stipri, kol jos pasaulis vėl grįš į savo vėžias. Galiausiai taip ir bus, privalo būti.

– Žinotau, kad gali tekti keisti vožtuvą, gal net greičiau nei tikėjaisi, bet persodinti širdį? Diagnozė neteisinga.

Skotas persibraukė ranka per garbanotus plaukus. Šviesios, šilkinės garbanos metams bėgant darėsi vis šviesesnės. Jis dar kartą brūkštelėjo pirštais plaukus, Hana puikiai prisiminė šį jo judesį, kai juodu dar buvo draugai,

labai geri draugai. Nuo tada, kai jis pradėjo dirbti vienu aukštu žemiau, jie mėgdavo vienas iš kito geraširdiškai pasišaipyti. Tie pašmaikštavimai ilgainiui virto draugyste, kurią ji brangino ir tikėjosi, kad ir jis jaučia tą patį.

Jis pasilenkė į priekį ir ji buvo priversta mintimis vėl sugrįžti į šį mažą, tuščią kambarį, kuriame sėdėjo vienas priešais kitą, tarsi niekados nebūtų buvę artimi.

- Man labai gaila, Hana, - atjaučiamai sumurmėjo jis ir tvirtu balsu pareiškė: - Diagnozė yra *teisinga*. Tai vadinama širdies nepakanamumu.

- Ir tokiu atveju širdis padidėja? - paklausė Hana.

- Taip, ji padidėja. Džeikas, matyt, užsikrėtė koku nors virusu, kurio nediagnozavo. Jis įsikverbė į vožtuvą, kuris nuo gimimo buvo silpnas. Jo širdis nebepajėgia tinkamai varinėti kraujo.

- Jis sirgo tik vargana sloga. Jei būtų buvę kas rimčiau, tikrai būčiau kreipusis į gydytoją.

- Nė kiek neabejoju, kad rūpinies sūnumi. Bet virusas, kuris galėjo atrodyti kaip paprasčiausias peršalimas, pakenkė jo širdžiai. Kartais tai paaiškėja tik po kelių savaičių, o kar-

tais, kaip Džeiko atveju, tai tik dienų ar netgi valandų klausimas. Niekas negali nuspėti, kada tai įvyks. Bet tu, kaip medicinos sesuo, turėtum apie tai žinoti.

- Mano darbas susijęs su suaugusiais ortopedijos skyriuje, be to, šiuo metu slaugytoja nedirbu.

Jis klausiamai pakreipė galvą ir pasakė:

- Vis dėlto turėtum suprasti, kad sūnui gali padėti tik...

- Jo vardas Džeikas. - Šiuos žodžius ji ištarė lediniu balsu. Neketino leisti, kad Džeikas būtų įrašytas kaip dar vienas pacientas su tam tikru numeriu pažymėta lova.

Skotas pažvelgė jai į akis.

- Džeikui reikia naujos širdies. - Jo balsas nebebuvo griežtas. - Ir jis turės būti įtrauktas į sąrašą.

O kad prasmegtų skradžiai ir pabėgtų nuo tikrovės.

- Turėtų būti kokia nors kita išeitis. Gal yra vaistų? Reikėtų su kuo nors pasikonsultuoti.

Skotas kietai sučiaupė lūpas. Jis lėtai papurtė galvą, užbėgdamas už akių bet kokiems ginčams.

- Hana, galima būtų surengti dar vieną kon-

sultaciją. Bet mus spaudžia laikas. Transplantacija būtina, antraip Džeikas neišgyvens. Iš-
temps ne daugiau kaip dvi savaites. Jį reikia
kuo skubiau įtraukti į organų donorų sąrašą.

Ji delnu persibraukė sudrėkusį skruostą. Lyg
tyčia iš nuotraukų, kuriomis buvo nukabinėtos
šio nedidelio kambario sienos, į ją žvelgė besi-
šypsantys vaikai. Jos berniukas irgi turėtų būti
tarp jų. Bet kol kas jis gulėjo Intensyviosios
terapijos skyriuje, kur buvo kovojama dėl jo
gyvybės.

- Džeiko būklė šiuo metu yra stabili. Jam pa-
skirti kraują skystinantys vaistai, kad nesusi-
darytų krešulių. Tokie vaistai visada skiriami
esant širdies nepakankamumui stengiantis
išvengti širdies ritmo sutrikimų.

Jos akyse pasirodė išgąstis.

- Krešuliai! Ritmo sutrikimas!

Pasilenkusi į jo pusę Hana pirštais stipriai
įsikibo į stalo kraštą.

- Tučtuojau įrašykite Džeiką į laukiančiųjų ei-
lę.

- Tik po to, kai psichologas patvirtins, kad
esate tam pasirengusi.

Ji apstulbusi pažvelgė į jį.

- Baik juokus. Džeikas guli mirties patale, o

tu reikalauji, kad eičiau pas psichologą? Esu visiškai sveika. Reikia kuo skubiau rasti tinkamą širdies donorą, o ne rūpintis sveiku mano protu.

Skotas pasimuistė kėdėje, užkliudydamas jos atramą koja. Nors ir buvo gerokai išgąsdinta jo žodžių, Hana negalėjo susilaikyti nepalyginusi šio priešais sėdinčio vyro su tuo, kurį kažkada artimai pažinojo. Toks pat aukštas, tik dar platesnių nei tada pečių. Jo grožis, būdingas daugeliui amerikiečių, dabar dar labiau išryškėjo įgijus pasitikėjimo savimi. Branda ir atsakomybė buvo įrėžusios jo veide galias raukšles, kurios, jos manymu, tik dar labiau didino jo patrauklumą seselių akyse.

Skotas nebuvo praradęs pasitikėjimo savimi, dėl kurio dar studijuodamas buvo laikomas medicinos studentų pažiba ir geidžiamas visų ligoninėje dirbančių moteriškos lyties atstovių. Deja, Hana sugebėjo atsispirti jo viliokiškam žavesiui tik iš pradžių.

- Tau reikia nusiraminti. Įkvėpk giliai.
- Nesielk su manimi globėjiškai, Skotai.
- Klausyk, pokalbis su psichologu yra tik formalumas. Jam reikia įsitikinti, ar tu tikrai žinai, kas yra toji transplantacija. Pooperacinė

slauga yra ne mažiau svarbi negu pati operacija. Turime būti tikri, kad tu susidorosi.

Ji atsilošė kėdėje ir sukryžiuvo rankas.

- Galiu užtikrinti, kad sugebėsiu pasirūpinti savo sūnumi - ir kaip motina, ir kaip medicinos sesuo.

Skotas įsiremė alkūnėmis į stalą ir sunėrė rankas.

- Hana, nė kiek tuo neabejoju ir suprantu tavo nerimą, bet tvarka yra tvarka.

Atrodo, jam pagaliau parūpo, kaip ji jaučiasi, nors tada, prieš daugelį metų, nė kiek nerūpėjo. Tada Hana jį pažinojo tik kaip puikų lovos reikalų virtuozą, niekada nemanė, kad kada nors jai teks paklusti jam kaip gydytojui.

- Man į jūsų tvarką nusispjaut. Man tik rūpi, kad Džeikas pasveiktų.

- Jei tikrai to nori, turėsi laikytis mano nurodymų, kitaip nebus.

- Na, gerai. Jei reikia, dalyvausiu tame pokalbyje. - Hana pažvelgė jam į akis. - Kiek visa tai kainuos?

Jis nė nemirktelėjęs atlaikė jos žvilgsnį.

- Nesirūpink dėl to. Dabar man rūpi tik viena - kad Džeiko sveikata iki operacijos būtų kuo geresnė.

Skotas kreipėsi į Andrėją.

- Gal gali patikrinti, ar viskas paruošta Han... nos, ponios Kvin konsultacijai?

- Viską sutvarkysiu, - atsakė Andrėja.

Atsistūmęs metalinę kėdę, Skotas atsistojo.

- Netrukus vėl pasimatysime ir pasikalbėsime. Man tikrai labai gaila, kad tai nutiko tavo sūnui. - Jis sutriko, lyg ir norėjo kažką pridurti, bet apsigalvojo.

Kad jam būtų lengviau, ji šyptelėjo Skotui.

- Andrėja duos keletą anketų, kurias reikia užpildyti, taigi palieku jus vienas.

Skotas skubiai pasišalino. Hana neturėtų stebėtis, jei daugiau jis nebeparodytų jausmų. Juk taip jis ir pasielgė kitą rytą po to, kai ji padarė didžiausią kvailystę ir pasidavė jo krams. Jie nustojo draugauti, o ji nustojo juo tikėti. Hana stengėsi apie tai negalvoti ir tiesiog atsakinėjo į Andrėjos klausimus. Jiems pasibaigus, Hana pasiteiravo:

- Ar Skotas, tai yra gydytojas Makintairas, geras chirurgas?

- Geriausias iš visų, - patvirtino Andrėja, jos balsas skambėjo labai įtikinamai.

Ar tik ir ji nebus viena tų, kuri, apkerėta Skoto žavesio, yra pasiryžusi giedoti jam vien diti-

rambus?

- Džeikas neturi mirti.

- Ponia Kvin, - Andrėja uždėjo ranką Hanai ant peties. - Gydytojas Makintairas yra puikus chirurgas. Jis tikrai padės jūsų sūnui. Galite juo pasitikėti.

Andrėja palydėjo Haną į laukiamąjį ir pasodino ją atokiau nuo kitų tėvų. Hana susmuko ant kieto mėlyno krėslo, užsidengė veidą rankomis ir davė valią susikaupusioms ašaroms. Ji suprato, kas jai buvo pasakyta, bet dar nespėjo tuo patikėti. Hana nenorėjo akiai sutikti su tuo, kas laukė jos sūnaus. Jis buvo vienintelis jos turtas.

Hana spoksojo į mėlynais kvadratais išmargintą kilimą. Nematė, kada Andrėja atsisėdo šalia, pastebėjo tik tada, kad ši apglėbė ją per pečius ir pasakė:

- Viskas bus gerai. Gal norite grįžti pas Džeką ir pažiūrėti, kaip jis laikosi? Lankymo valandos netrukus baigsis.

Įėjusi į Širdies ligų skyrių, Hana užsiregistravo pas budėtoją prie didelio apvalaus stalo vidury erdvaus kambario. Iš visų dvidešimties ar daugiau lovų ją domino tik viena, trečioji iš kairės, nes joje ramiai gulėjo jos berniukas.

Mažas ir išbalęs jis gulėjo didelėje lovoje ant baltos paklodės. Prijungtas prie daugybės aparatų. Tokį vaizdą ji buvo mačiusi, kai atliko medicinos praktiką, bet dabar čia gulėjo jos vaikas.

Pasaulyje esame tik tu ir aš, branguti. Nepalik manęs.

Paprastai spindinčios Džeiko akutės buvo išsigandusios ir meldė paguodos. Hana suėmė delnais mažą jo rankutę, saugodamasi neprisiliesti prie lašinės vamzdelių. Jai užėmė kvapą. Pabučiavusi į kaktą, ji ėmė kuždėti jam raminamus žodžius ir glostyti tamsias jo garbanas.

- Ponia Kvin? - Prie lovos kojūgalio stovėjo jauna mergina. - Šiandien man pavesta slaugyti Džeiką. Jūs dar galėsite šiandien jį aplankyti, bet pirma reikėtų gauti leidimą.

O jei kas nutiks, kai manęs nebus šalia? Kaip galėčiau gyventi po to, jei taip nutiktų? Ir ar norėčiau?

Jai ėmė drebėti rankos ir darėsi silpna. Suėmusi save per liemenį, Hana stipriai spustelėjo jį rankomis.

- Ar galėčiau likti su juo per naktį?

Hana pajuto, kaip priėjo Skotas ir atsistojo šalia jos.

- Bijau, kad ne.

Šiuos žodžius jis ištarė taip tyliai ir švelniai, su užuojauta, kad jie nebeatrodė tokie skaudūs.

- Nesuprantu, kodėl? Juk esu medicinos sesuo.

- Bet esi Džeiko mama ir turi rūpintis savimi. Privalai pailsėti. Palik savo telefono numerį, paskambinsime tau, jei reikės. - Jis meiliai nusišypsojo Džeiko slaugei.

Neseniai medicinos mokslus baigusi seselė dukart sumirksėjo blakstienomis ir saldžiu balsu užtikrino:

- Įrašysiu jį į ligos kortelę, gydytojau Makintairai.

- Bet nesuprantu... - vėl pradėjo Hana.

- Tokios taisyklės. Čia leidžiama būti iki septynių ir vėl ateiti iš ryto nuo aštuntos valandos, - pasakė Skotas ramiu, dalykišku tonu.

- Vadinasi, neturiu jokio pasirinkimo.

- Ne, neturi, - trumpai ir aiškiai atsakė Skotas.

Diktuodama telefono numerį, Hana stebėjo, kad visi skaitmenys būtų užrašyti teisingai. Medicinos seselės elgesys pasirodžius Skotui leido suprasti, kad ji gali suklysti....